

בשמיאל

עלון שבועי של קיבוץ נגבה

עלון מספר 28 (2694) כה' ניסן תש"ע 9.4.2010

במקום פתיחה, בחרתי לפתוח את העלון בקטע מתוך ספרו החדש של יאיר לפיד "זיכרונות אחרי מותי", המספר את סיפורו של יוסף (טומי) לפיד, אביו של יאיר. וכך הוא כותב:

"ממרחק השנים הפכה השואה בעיני רוב האנשים לסיפור אחד מתמשך, שבו יהודים צועדים בשלג אלי מותם, קטנים יותר ויותר, עד שהם נעלמים במחנות הריכוז. אלא שהשואה - לרוב משתתפיה-נראתה אחרת לגמרי. היא נמשכה שנים, ובמהלך השנים האלה, אנשים התאהבו ושנאו, עברו בתים וגידלו ילדים, רעבו וגנבו מזון ושיקרו וזייפו והעמידו פנים וניצלו (אם ניצלו), לא בבת אחת אלא פעם אחר פעם, כל פעם בזכותו של נס אחר".

תיאור המצב סובייקטיבי אך מדויק. ואגב, מומלץ לקרוא את הספר. כל אדם הוא עולם ומלואו וכל סיפור חיים והישרדות שונה ומיוחד למי שהיה מבוגר או ילד באותה תקופה ושרד וזה מה שניסיון להביא בתוך העלון עם סיפורים אישיים של 3 חברים שהיו, חוו, שרדו והם עימנו כדי לספר בתמצית. ועוד בעלון: 100 שנה לתנועה הקיבוצית, פרטוקול ישיבת מזכירות, תגובות ושאלות, תרבות אזרית ותרבות מקומית וכמובן עידכונים וברכות.. שבוע טוב מאיה

טקס יום הזכרון לשואה ולגבורה

יתקיים ביום ראשון 11.4.10 בשעה 18:00 במרכז התרבות.

בבקשה לבוא מספר דקות לפני תחילת הטקס. ילדים בליווי הורים

הדלקת נרות: עופר בן ישראל (דור שני) ומשפחתו

לאחר הטקס, הציבור מוזמן לשמוע את עדותה של אדית גאון.

אדית גאון, נולדה בבלגרד, יוגוסלביה, ב-1930. בהיותה בת 11, בשנת 1944 נכנסו הגרמנים ליוגוסלביה. אדית הוברחה ע"י קרובי משפחה להונגריה. לאחר נדודים ניצלה במסגרת רכבת

קסטנר

וב-1945 הגיעה לישראל. הייתה חברת קיבוץ גבולות וכיום חיה באשקלון.

צוות יום השואה: חני גזית לאה ברוק אמירה סגל

עדות / דן פגיס

לא לא: הם בהחלט

היו בני אדם: מדים, מגפיים.

איך להסביר. הם נבראו בצלם.

אני הייתי צל.

לי היה בורא אחר.

והוא בחסדו לא השאיר בי מה

שימות.

וברחתי אליו, עליתי קליל, כחול,

מפויס, הייתי אומר: מתנצל:

עשן אל עשן כל יכול

שאין לו גוף ודמות.

*קטעים מתוך ספרו של ויקטור פרנקל "האדם מחפש משמעות"

ותמיד היו הזדמנויות לבחירה. יום-יום, עשה-שעה נקראת לחתוך הכרעות שקבעו, אם תיכנע או לא תיכנע לכוחות שאיימו לשלול ממך את עצם ישותך, את חירותך הפנימית. הייתי פעם עד להפגנה דרמתית של הקשר האמיתי בין אבדן האמונה בעתיד ובין התייאשות מסוכנת זו. פ', זקן-הבלוק שלנו, מלחין ומחבר ליבריות ידוע למדי, לחש לי יום אחד: "אצוני לספר לך משהו, דוקטור. חלמתי חלום מוזר. קול אמר לי, כי אוכל להביע משאלה כלשהי, כי רק אומר מה שאני מבקש לדעת ועל כל שאלותי יינתנו תשובות. מה שאלתי, לפי דעתך? שהייתי רוצה לדעת מתי תסתיים בשבילי המלחמה. יודע אתה למה אני מתכוון, דוקטור - בשבילי! רציתי לדעת. מתי אנחנו, מתי המחנה שלנו ישוחרר וסבלנו יגיע לקיצו". "ומתי חלמת חלום זה?" שאלתי. "בפברואר 1945", השיב. הימים היו ימי תחילת מארס. "ומה ענה לך הקול שבחלומך?" כממתיק סוד לחש לי: "שלושים במארס". כשסיפר לי פ' על חלומו, עדיין היה מלא תקווה ובטוח, כי דברי החלום יתאמתו. א ככל שקרב ובא היום המובטח, התברר יותר ויותר לפי הידיעות מחזיתות המלחמה, כי לא היה סיכוי רב שנצא לחופשי בתאריך המיועד. בעשרים ותשעה במארס חלה פ' פתאום, ולקה בחום גבוה. בשלושים במארס, הוא היום שלפי נבואת חלומו יקיץ הקץ על המלחמה ועל סבלו, תקפה עליו הדליריה וניטלה הכרתו. בשלושים ואחד במארס נפח את נשמתו.

*היוולד להורים שעברו את השואה / פנינה מן

אם לא תאכל - לא תגדל אף פעם...
להיוולד להורים שעברו את השואה - משמע:
לאכול כדי לגדול,
כדי להיות חזק.

להיוולד להורים שעברו את השואה משמע:
להיוולד עם קשר אל המוות,
לעולם ללא סבים וסבתות,
להיקרא בשם שונה מזה של אורי, מיכל, או תמר,
להיות כבול ליד המושיטה אוכל לעיניים מחפשות ודואגות,
לגדול וללמוד
ששמך הוא לזכרו של סבא וסבתא,
שמשפחתך מורכבת מאם, אב, אח ואחות
וכמעט ללא דוד, דודה, בן-דוד...

להתבגר ולהבין - שרצף החיים של הורייך קטוע,
מתחיל כמו בן אנוש:
לידה, שואה, הפסקה, שתיקה, והלאה...
שענף משפחתך נגדע
ושבעצם על מפתנך רובצת הרעה,
ועליך ללמוד לקדמה:
הנך הופך לבוגר ויודע -
שהאימה הובילה לחרדה ולדאגה,
לראיית חצי הכוס הריקה,
שהנך הוכחה ניצחת כי יכולנו לה -
ובכך כוחך.

ושלעולם לעולם יהיו לך שאלות
שעליהן לא תקבל תשובה.

איבורים מקומיים

כמה מסיפוריהם של ניצולי השואה סופרו בכמה הזדמנויות, בימי הזיכרון, במסגרת נסיעות לפולין, על דפי העלון וגם תועדו על ידי צוותי פרויקט "השואה" של סטיבן שפילברג. שמואל רוט רחל מרמלשטיין וחברי קיבוץ נוספים רואיינו, הוקלטו וצולמו במסגרת זו. אך האם ניתן בשעה וחצי של ראיון, להקיף שש שנים של מלחמה ועוד האכזרית ביותר שידע המין האנושי? הצטיידתי במכשיר הקלטה קטן ויצאתי לראיון את שמואל רוט ואת רחל מרמלשטיין. מהר מאד גיליתי ששלושת השעות שהקצבתי לראיון (שהתארכו לשש שעות) לא יספיקו לנגוע אפילו בקצה קצהו של הסיפור שלהם. הם עברו כמה חורפים אירופאים לא תמיד עם בגדים חמים, נעליים או שמיכות, לא אכלו במשך כמה ימים, איבדו תוך זמן קצר כמעט את כל בני משפחותיהם, איבדו את הבית והרכוש, ונותרו ללא כלום, נתונים לחסדיהם של הנאצים, אלה הם אנשים שביום אחד ראו דברים שרבים מאיתנו לא ראו במשך כל החיים. כדי לא לחזור על דברים שאולי כבר נאמרו, החלטתי להתמקד פחות בסיפורים ובהיסטוריה ולשאול כמה שאלות יותר כלליות על אנטישמיות, על היכולת לשרוד, על אלוהים וגורל, לשמוע ממקור ראשון את אלה שהיו שם.

שמואל רוט נולד בשנת 1922 בוילוק שבצ'כוסלובקיה באיזור מחלוקת שהיה בעבר חלק מהממלכה האוסטרו-הונגרית (היום שייך לאוקראינה). ב-1939 כבשו ההונגרים, שהיו בני בריתם של הגרמנים, את האיזור. שמואל ברח מהבית אך כשחזר לביקור קצר בראש השנה נתפס בבית הכנסת על ידי שני ז'נדרמים (שוטרים) הונגריים. בידיהם היה צו גיוס, הם נתנו לו חצי שעה לארוז את חפציו והוא נשלח למחנה עבודה. המסמכים המזהים שלו ושל חבריו היהודים נאספו ונזרקו לחבית בוערת, הוא בנה בונקרים לצבא הגרמני, בנה מסילות רכבת התחלק בכיכר לחם אחת עם עוד עשרה אנשים. מתוך כשלוש מאות ושישים עובדים רק כשלושים ושישה שרדו. אחרי מחנות העבודה נשלח עם עוד כמה אלפי יהודים, מלווים בחיילים גרמנים משני צידיהם, מהלך של כשלושת אלפים קילומטרים עד למחנה הריכוז מטהאוזן שבאוסטריה. רבים מתו בדרך מאפיסת כוחות, מירי או ממכות של גרמנים. שמואל היה במחנות נוספים ועבר עוד תלאות רבות, עד סוף המלחמה. משקלו ירד ל-45 קילו.

כששחררו האמריקאים את המחנה קשר בחבל את קצות מכנסיו ומילא אותם בקופסאות שימורים. הוא לקח רכב עם עוד כמה חברה ויצא לערים והכפרים השכנים שם ביקשו מהמקומיים שיבשלו להם אוכל. הם אף שדדו בנקים ומילאו את כיסיהם ב"דויטשה מארקים", "היו כבר כמה חברה עם אקדחים" הוא מספר. אחרי שהחלים בבית חולים באוסטריה שאויש על ידי רופאים יהודים אמריקאים, ביקש לחזור הביתה לצ'כיה. "בגשר שלפני ברטיסלאבה עמדו כמה יהודים רמאים ואמרו לנו שאם ניתפס עם כסף בצ'כוסלובקיה יהרגו אותנו, אז אמרנו לעצמנו "ניתן את הכסף, החיים יותר יקרים" כשהגענו לסלובקיה הבנו שהייתה זו טעות לוותר על הכסף. "בברטיסלאבה היו רשימות של אלה שנשארו בחיים, לפיהם בעיר שלי לא נשאר אף אחד, אך לא האמנתי להם והגעתי לשם בעצמי. בבית לא מצאתי שום דבר חוץ מרוסים", משפחתו כבר לא הייתה שם, שכנה אחת באה ונתנה לו כמה עגילים וטבעות שאמא שלו השאירה אך אלה אבדו לו במהלך מסע רב התלאות שעבר אחרי המלחמה עד שהגיע לארץ ישראל.

רחל מרמלשטיין הגיעה לאושוויץ כשהייתה בת 14 וחצי. בסלקציה הלכו היא ואחותה לצד אחד ואמה ושתי אחיותיה הצעירות לצד השני. בעוד היא בוכה על שהפרידו אותה מאמה עלתה בחורה סלובקית על כסא ואמרה לכל הבנות "כל אלו שכאן צריכות להודות על כך כי אלו שהלכו לכיוון השני נלקחו לתאי הגזים והם לא יחזרו יותר לעולם". באושוויץ רוב היום היו עסוקים בהוצאת כינים אחד לשני, היא חלקה קערת מרק ביום ושמיכה אחת עם עוד חמש בנות. לאחר כשלושה וחצי חודשים באושוויץ נשלחה למחנה עבודה בגרמניה והשאירה את אחותה החולה מאחור, אותה לא שבה לראות שוב. לא די בכל הצרות שעברו עליה במהלך המסע, היא עוד הגיעה לעיר דרזדן בדיוק כשבעלות הברית הפציצו אותה. היא עברה עוד תחנות רבות עד שהגיעה לארץ וגם היא כמו שמואל חוותה את מחנות המעפילים בקפריסין. רחל חזרה רק לפני כחודש מפולין לשם נסעה כעדה עם משלחת של בני נוער.

איך שורדים דברים כל כך קשים?

שמואל: "היה לי הרבה מזל". "אני הייתי די חזק, יכולתי להחזיק מעמד - החלטתי שלמען המשפחה אשאר בחיים". במטהאוזן, הייתה אישה של הצלב האדום שזרקה לי אוכל כל יום מעבר לגדר". במצעד שלושת אלפים הקילומטרים רבים איבדו את חייהם, שמואל מספר שחייל גרמני חס עליו, בעוד שרבים אחרים נורו. שרה (אשתו של שמואל) אומרת "היה לו פשוט הרבה מזל".

רחל מספרת שישנה ליד בת דודתה באחד מהמחנות "היחיד הזה, שפגשת עוד גוף שיכול היה לחמם אותך, לנגוע בך, ממש לחמם את הלב את הגוף ואת הנפש". כשצעדו בגרמניה, מספרת רחל, כבר היו ידיעות על סוף המלחמה הקרב, ניתן היה אולי לברוח בזמן אחת ההפצצות. אך היא הרגישה שעדיף להישאר עם הקבוצה, להיות חלק ממשוהו.

על אנטישמיות

"האוסטרים היו יותר גרועים מהגרמנים" אומר שמואל. שרה אשתו, (עזבה את אירופה ב-39 לפני המלחמה) מספרת: "ליהודים היה תור זהב תחת שלטון צ'כי, השלטון היה יוצא מן הכלל אך ידענו שהם לא אוהבים יהודים. איך שנכנסו ההונגרים התפרצה אנטישמיות, מצד כולם, כל הגויים, הם יונקים את זה עם חלב אמם, מאמינים שהיהודים הרגו את ישוע, בפולניה שנאו יהודים שהעסיקו עוזרות בית פולניות. היהודים בניהם חיו טוב אבל היה להם את מי לנצל, את מי לרמות" מוסיף שמואל "כאן הם מרמים את הערבים ואחד את השני" **שרה אומרת** שיש גם אנטישמיות שמקורה בדעות קדומות אך קיימת גם שנאה ליהודים על התנהגותם ומעשיהם.

רחל: "תמיד קינאו בהצלחה של היהודים, כשאדם הוא מפולפל וטוב בעסקים הוא עושה כסף, ככה העולם עובד, כולם רוצים להרוויח, זה טבעי, יש הרבה מיליונרים יהודים בעולם, הם מרוויחים בזכות השכל שלהם"

האם הרגשתם שהיה איזשהו גורל, כח עליון, אלוהים?

אומר שמואל: "גם אם היה מה זה עזר?" **אומרת רחל**: "אלה שניצלו יכלו להיות מבוגרים, צעירים, שמנים או רזים, אי אפשר תמיד לדעת למה אחד שרד ואחר לא". אחותו של שמואל שעברה את אושוויץ חזרה בתשובה, היא אומרת שעצם העובדה שהיא נשארה בחיים היא הוכחה שיש אלוהים.

מהו היחס שלכם לגרמניה ולגרמנים?

שמואל: "יהודים באו איתם להסדר, מה אפשר לעשות, כיום יש מדינות גרועות יותר מגרמניה" **אומרת שרה**: "היינו בגרמניה ואפילו רקדנו הורה עם גרמנים בבית בירה קטן במינכן. הם שאלו אותנו על ישראל והיהודים ואמרנו להם שבאנו כדי להראות שלמרות שרצו להרוג את כולנו אנחנו חיים ויש לנו מזינה".

צביצ'קו באומר סיפר פעם כיצד היו הנאצים אומרים לו בנימוס "ביטה הר באומר" (בבקשה מר באומר...)

רחל נסעה בשנות השבעים עם איצו (בעלה ז"ל) לגרמניה. "בבוקר הטיסה ההרגשה הייתה קשה" היא מספרת "הם כל כך מחונכים ואדיבים ואומרים בוקר טוב גם אם הם לא מכירים אותך. ראיתי אנשים שלפי גילם היו יכולים להיות "אס אסים", לא הייתי מסוגלת להסתכל עליהם, רק השפלתי מבט ועל כל אחד מהם ראיתי את המגפיים שצעדו וצעדו ושגרמו לפשע הנוראי שהם עשו. אז אני שואלת איך הם יכלו לבצע כזה פשע אם הם אנשים כל כך אדיבים ועדינים. אז נניח שאומרים שזאת הייתה פקודה אבל איך הם ביצעו מעשים כאלה אכזריים?, הם השמידו כמעט את כל יהודי אירופה והתנגדות לפקודה הייתה כמו טיפה בים."

על מדינת ישראל

שמואל: "חשבתני שיהיה פה יותר מדינה מאשר בלגן, המפלגות שולטות פה, אחד מוכן להרוג את השני, למרות שכולם יהודים אוכלים זה את זה. בחוץ לארץ היו היהודים מאוחדים יותר ודאגו לאינטרסים שלהם". "שנאת ישראל יש גם כאן, מצד הערבים" **אומרת רחל**. היא מודה שהיא מפחדת לנסוע למזרח ירושלים. בכותל הייתה פעמים ספורות בלבד, אפילו לאזורים בעכו ובאום אל פאחם היא לא רוצה להגיע "הערבים רוצים להשמיד אותנו, אין הידברות איתם, אי אפשר לסמוך עליהם"

את חושבת שיכול להיות פה פעם שלום?

רחל – "רק אם תהיה הפרדה מוחלטת בין העמים"

לסיכום: לצערי לא הצלחתי להגיע אל כל האנשים, לשמוע את כל הסיפורים ולשאול כל השאלות "זהו נושא גדול מדי בכדי לתפוס" אומרת רחל "לפעמים אני מספרת ולאנשים קשה להקשיב, אחרי כמה משפטים רוצים להחליף נושא, אבל ככה זה. בעוד שנים זה יהיה בבחינת פרק בהיסטוריה, השרידים של המחנות כבר מתחילים להתפורר, הצריפים וערימות השיער לא יישארו לנצח. יבוא יום ואושוויץ יוזכר כמקום שהיה פעם קיים כשם שספרי היסטוריה מציינים שהיו פעם בריקאדות בפריז."

יִלְדוֹת מִצֵּר מִלְחָמָה - הַסִּיפּוֹר לֵאמֹר מְרִים סְמוּלָר

השבוע נפגשתי עם מרים סמולר במרכז הבריאות. רציתי לשמוע את הסיפור שלה. ממרחק השנים קשה לתאר את כל תמונות הילדות. מרים סמולר לבית ליס נולדה בעיירה ברוק-נטבוגם ב-1.11.1927 במחוז אוסטרו-במזוביצקי בסביבות ורשה. במשפחה היו 8 ילדים. מרים הצעירה במשפחה. 5 ניספו בשואה (אח אחד נשלח לסיביר, שרד אבל כשרצה לחזור למשפחה, מהקור חטף נמק ברגלים ומת, אח אחד נעלם ולא נודע גורלו, אח אחד נספה בגטו לחווה, 2 אחיות שהיו בגטו לחווה השתתפו במרד שפרץ בגטו וניספו) 3 אחיות שרדו. אחות אחת חיה בלוד, אחות אחת חיה בדנמרק ומרים חיה בנגבה.

כשרצה המלחמה הצבא הגרמני התקדם לעבר ורשה. כמו רבים מיהודי האזור גם משפחתה של מרים ניסתה להימלט. הגיעו לעירה סטוק. משם ברחו ליער. בזמן מנוסתם נתפסו ע"י הגרמנים אך שוחררו לאחר זמן קצר. יהודים שפגשו בדרך הזהירו אותם שיברחו מהמקום כי "שוחטים שם יהודים". כך הגיעו לעירה אוסטרו-במזוביצקי. הבית היה סוציאליסטי. לפני המלחמה אביה של מרים היה חבר במועצת העיר כנציג הבונד.

עיסוקי ההורים לפני המלחמה: אבא היה סנדלר, (מקצוע נדרש באותה תקופה) כך שהיה להם סיכוי לשרוד. אמא הייתה מבשלת ראשית בפנסיון. ברחוב הייתה אוירה אנטישמית. מרים למדה בבית ספר לבנות של בית יעקב ואחר כך למדה בבית ספר פולני והייתה חניכה בתנועת הנוער הסוציאליסטי.

תקופה קצרה לאחר שהגיעו לאוסטרו-במזוביצקי. גורשו על ידי הגרמנים לכיוון הגבול הרוסי לזמברוב. לקחו להם את כל הרכוש. מרים נשארה בבית ובעוד האחרים גורשו לכיוון השוק. אחותה הגדולה לא ויתרה, התחננה ובסופו של דבר הצליחה להוציא את מרים ולהביאה למקום הימצאם של יתר בני המשפחה. משם עברו לביאליסטוק (הייתה באותה עת תחת שלטון רוסי). הרוסים הציבו ליהודים שעברו את הגבול אולטימטום: או שתותרו על הדרכון הפולני ותקבלו דרכון רוסי או שתישלחו לסיביר. כמו יהודים רבים במצבם לא הייתה להם ברירה וההורים הסכימו לקבל דרכון רוסי, העיקר לשרוד. מרים זוכרת שהלכה לבית ספר, שהקיום היה בצמצום על גבול הרעב.

מסלול בריחה:

כאשר התחילה המלחמה עם הגרמנים, ב-1941 הם עברו ללחווה עיירה באזור פינסק. זכור לה שנסעו ברכבת איטית. ומה שיותר חשוב - כולם היו ביחד. כשהגרמנים התקרבו נפרדו חלק מהמשפחה ואח"כ הצליחו להתאחד. נלקחו לעירה מיקשביץ. משם ברחו לקייב ואחר כך הגיעו לאזור פנזה. שם הספיקה ללמוד בבית ספר. אבא עבד במקצועו כסנדלר. הגיעו עד צודאיבקה ובעצם התכוונו לברוח לטשקנט. משם הועברו לקולחוז ארכנגלס. מרים זוכרת שאביה אהב לדוג דגים. הוא חלה בשחפת ונפטר. קברו אותו במקום המצאם. כשאבא מת מרים הפסיקה ללמוד. בסך הכול הספיקה ללמוד כ-עשר כיתות.

בתקופה זו חל מהפך. הצבא הרוסי התקדם לכיוון פולין ונלחם בגרמנים. הרוסים התקרבו לסמולנסק ואחר כך הגיעו ללחווה. בגיל 16, (אחרי שעברה הכשרה קצרה) התחילה לעבוד כעובדת סוציאלית עם חיילים. אחר כך עבדה כפקידה בתחנת דלק ואחר כך כשהרוסים התקדמו מערבה ב-1944 נרשמו בני משפחתה לנסוע חזרה לפולין. מפולין עברו ללודז' ומשם עברו לגרמניה.

בזמן המעבר הם נסעו ברכבת עם חיילים. הרכבת עלתה על מוקש והם נלקחו לחקירה במשטרה. החקירה זכורה לה כחוויה לא נעימה. בסופו של דבר שוחררו והגיעו למחנה פוקינג (על יד מינכן) בגרמניה. מרים הצטרפה לקיבוץ של הנוער הציוני ועבדה שם בחנות בגדים. אח"כ עשתה קורס לאחיות. למדה בדגנדהוף על יד פאסיה והתחילה לעבוד בבית חולים. ברוסיה אולי מחוסר ברירה הייתה חברה בקומסומוול, (תנועת הנוער הרוסית), אחר כך הצטרפה לשומר הצעיר. לארץ הגיעה ממרסיי (צרפת) באניה אלטלנה. כשהאניה הגיעה לחופי הארץ הנשים הורדו בכפר ויתקין והאוניה המשיכה דרומה לכיוון תל-אביב, שם הופגזה..

בגרמניה במחנה פוקינג פגשה מרים את פסח שהיה מדריך של קיבוץ פח"ת. (פרטיזנים חיילים חלוצים) מרים זוכרת שפסח הזמין אותה לעונג שבת (ערב תרבות). כך התחיל הקשר ביניהם. כשהגיעה לארץ שירתה בבית חולים דגיני ביפו כאחות. לפני שהגיעה לארץ שלחה לפסח תמונה שלה. יום אחד אחרי שהשתחררה מהצבא פגשה אותו שוב בתל אביב. אחרי השחרור עברה לגור בלוד ועבדה במרפאה כאחות. הקשרים עם פסח התהדקו והם החליטו להינשא.

איך הגיעו לנגבה?

המצב הכלכלי לא היה קל. הייתה קריאה מ"העיר אל הכפר" והם החליטו ללכת על קיבוץ. צבי לובלינר ז"ל (אבא של רונית לייטובודי) קלט אותם. לנגבה הגיעו ב-1964. מרים עבדה במכבסה, אחר כך בטיפול חולים ובמתפרה עד שנסגרה. היום עובדת בתעסוקה מוגנת אצל נאוה לברן. פסח בעלה נפטר ב-1977.

בארבע השנים האחרונות מרים נמצאת כעת בבית הבריאות. היא מרגישה טוב ומרוצה מהטיפול בה. **למרים 3 בנים**: יוסי, אליעזר וזאבי. מבניה יש לה 7 נכדים (4 נכדות ו-3 נכדים) ונינה

כל אדם הוא סיפור מלא ושונה. ילדות לא פשוטה בצל מלחמה, בלתי נתפשת גם לאחר 65 שנים. נפרדנו באיחולי אריכות ימים ובריאות. תודה... תודה....

נוחה: מאיה פסלסקי

*****

פרוטוקול ישיבת וצד ההנהלה מס' 6 מיום 7.4.10

השתתפו בישיבה: אהרלה קאופמן, אוולין צביאלי, יהודית ברקאי, אילן מיכאלי, לילך מרגלית, יונתן ברוק.

סדר היום של הישיבה: {אין שונות}

1. אישור דוחות כספיים – ועד מקומי נגבה 2009 בהשתתפות פביו שלו – חשב.
2. קליטת בנים שלב ב'.
3. מינויים

החלטות: {בתמצית}

סעיף מס' 1: אישור דוחות כספיים – ועד מקומי נגבה 2009. **החלטה:** אושרו הדוחות הכספיים של ל הועד המקומי. ההנהלה מסמיכה את אהרלה ק' ויונתן ב' לחתום על הדוחות.

סעיף מס' 2: קליטת בנים שלב ב' **החלטה:** המסמך אושר עקרונית. נוספו תיקונים והערות. הערה: פירוט יפורסם בשבוע הבא.

סעיף מספר 3: מינויים. **החלטה:** אושרו המינויים הבאים: אסיה שילקרוט נציגת נגבה למועצת התנועה. מאיה פסלסקי – לצוות פנסיה.

ניהל את הישיבה **ורשם:** יונתן ברוק

שאלתא בנושא אולם הספורט

מי אחראי על אולם הספורט המתפורר?

חדרים עזובים מלאי גרוטאות, רפש, ציוד שבור מרופט ומלוכלך, מרחב אידיאלי להתרבות נחשים וכולירות נוספות. דלתות פרוצות קוראות לילדים לשחק ולהסתובב בתוך הלכלוך וההזנחה ולסכן את שלומם ובריאותם. תעודת עניות לנו. אני פונה להנהלת הקהילה בכל לשון של בקשה, טפלו במהירות בעזובה מבישה זו. אראלה למדן

*הנושא הועבר למנהל הקהילה. תשובה - בשבוע הבא

שקיפות וצבירות - תאורה *בראיון עם יונתן

שקיפות היא אחד מהנושאים הרגישים בניהול הציבורי. קל לדבר עליו קצת יותר קשה ולא נוח לבצע אותו.

אומר יונתן בראיון: " עם רבים מצאתי דרישה מאד ברורה לבנות מערכת אמינה עם שקיפות...נשאלת השאלה באילו נושאים נדרשת שקיפות ומי מחליט מתי זה נדרש? להבנתי שקיפות נחוצה בכל נושא בו יש עניין ציבורי ומן הסתם מי שמחליט על כך הוא הציבור. זה לא בסמכותו של שום מנהל להחליט באיזה תחום נחוצה שקיפות ובאיזה לא, נושא משרה ציבורית משרת מן הסתם את הציבור ולכן הוא נדרש לבצע את מה שהציבור מצפה ממנו.

ועוד אומר יונתן "והשאלה הניצבת בפנינו כיצד לחלק את פרי עמלנו באופן נכון..."
והשאלה הנשאלת היא כיצד אתה מצפה מהציבור להחליט בנושא מבלי שיש לו את כל המידע הדרוש? חוסר הרצון לחשוף נושאים מסוימים יביא מאוחר יותר לשאלות בנושא, אז על מנת למנוע " מרב סרן שמועתי" לעבוד שעות נוספות מוטב לפרסם את כל האינפורמציה בצורה מסודרת...

לשאלה אחרת בראיון האם לגבי כל הנושאים, יונתן משיב-לא בכל מחיר. לשאלה האם גם בנושא השכר, אף שנושאי ה משרות ממומנים ע"י הציבור- חושב יונתן שלא נכון לחשוף אותם".
ואני שואל - הרי כל תהליך הפרטת הקיבוץ נעשה מתוך הסבר ש"כך זה מתנהל בעולם הגדול". יש לנו רצון להתנהל כמו בכל מקום אז למה במקום שזה לא נוח לנו אנחנו מתנערים מזה?
מדוע משכורות של נושאי משרות ציבוריות **בכל מקום מתוקן** כמו: מנהלי חברות ציבוריות בנקאים, ראשי ערים ומועצות מקומיות, שופטים, חכמים, שרים וכו' חשופים לכל דורש ואלו של נושאי משרות ציבוריות בקיבוץ נגבה-לא?

אף אחד לא מצפה מבעל תפקיד להתנצל על המשכורת שלו, ניהול טוב עולה כסף ואם נושא המשרה שלם עם רמת הניהול/שרות שהוא נותן והוא יודע כמה זה שווה בשוק העבודה, אין לו שום סיבה שבעולם להרגיש שלא בנוח.

תזכורת לכולנו:

במהלך הפרטת הקיבוץ, עלה נושא חשיפת המשכורות לדיון. לא מעט מילים נכתבו בנושא וזה גם הגיע לקלפי. הציבור אמר אז את דברו **באופן שלא ניתן לפרשנות**, הוא רוצה לדעת " כיצד מחולק פרי עמלו".

לסיים: אני מאחל לנו שנזכה לקבל מכל נושאי המשרות הציבוריות שירות וניהול ברמה הגבוהה ביותר ושלנו כקהילה / ציבור תהיה אפשרות לתגמל אותם בהתאם.

צביקה דב

הודעות מהנוי

מוני מים

בשבועיים שלושה הקרובים יתבצעו עבודות על מפרטי המים של הנוי בזמן התקנת המונים. במהלך העבודות יתכנו הפסקות מים מקומיות לפרקי זמן מוגבלים בין השעות 08:00-16:00. הפסקות המים ברובם אינן צפויות מראש ועל כן ההודעה כללית: מוני המים יאפשרו לנו ליעל את המערכת ולבקרה טובה יותר שתביא לחסכון במים. **אנא התאזרו בסבלנות**

מיחזור

לאחר בדיקה מקיפה של המועצה הוחלט לשנות את סידורי המיחזור בישובים על מנת להתייעל ולחסוך במשאבים. השינויים והצמצומים נעשו לאחר מספר דיונים בין הנהלת הקהילה ונציגי המועצה ונעשו בהסכמה הדדית. **בקיבוץ אנגבה ישנן 6 פינות מיחזור** (יותר מכל ישוב אחר במועצה) בכל פינת מיחזור ישנן לפחות 4 פחי אשפה ביתית, פינת גזם, מיחזור בקבוקי פלסטיק ופח עיתונים. בנוסף לכך בנגבה יש עוד 20 פחים ירוקים לאשפה ביתית ועוד 3 פינות גזם שלידן יש רק פחים ירוקים.

מיקומם של פינות המיחזור

1. שכונת הסוסים + אשקוביות - ליד הבית של ליאורה סגל
2. שכונת צמרת באר ובתי הילדים-פינה מורחבת ליד הבית של גרשון וילן
3. שכונת צמרת וקוטגים-ליד הבית של ישי שניידר
4. שכונת הותיקים-ליחד הבית של יורן הרמן
5. עשרת הבתים, לינה כפרית ועסקים קטנים(מיתחם לוטם ושות')-ליד מגרשי הטניס
6. שכונת ההרחבה- לאורך הכביש התחתון של השכונה

כרגע חסרה קרטוניה בפינת המיחזור ליד הבית של ליאורה סגל (תגיע בקרוב) המחזור נושא חשוב. למרות הצמצומים במספר העמדות, חשוב לזרוק כל חומר במקום המתאים אפילו אם הדבר כרוך בעבודת רגלים קטנה. בואו נשמור על בית נקי ונשקיע במיחזור בעיקר למען עצמנו **תודה על תשומת הלב**

אירון כרזיף והצוות

תברואה בנאפה או איך להתארטן לקראת הקיץ

אחד מסימני הקיץ הבולטים אצלנו עם עליית החום הוא התגברות היתושים והזבובים. המועצה האזורית "יואב" ע"י חברת "עשבי בר" החלה בפעולות הדברה נגד יתושים באזור. כמו כן היא תחל בקרוב מאוד להפעיל מלכודות זבובים מסביב לאזור המגורים על ידי פחי האשפה. מלכודות נגד זבובים תופעלה גם בשכונת ההרחבה.

הרפת: ידוע שרוב הזבובים מגיעים מאזור הרפת. פעם בחודש מפנים את הזבל. מלכודות גדולות הוצבו באזור ע"י הצוות.

מים עומדים: בכל מקרה של מים עומדים יש לדווח לי

צביקה קייזרמן המדביר: מגיע פעם בחודש לבצע אריסוסים נגד נמלים, ג'וקים, עכברים ועוד נספחים ומרסס בדירות החברים. המעוניינים בשרות של צביקה מתבקשים לתאם איתי.

ניקיון כללי: יש להקפיד ולהשליך אשפה רק בפחי האשפה ולסגור היטב את השקיות. קרטונים יש לזרוק רק לעמדת הקרטונים ובקבוקי פלסטיק לעמדות המיחזור המפוזרות בקיבוץ.

אבקש לא להחנות רכבים צמוד לפחי האשפה. זה מפריע לעובדים הבאים לפנות את האשפה.

פינוי אשפה על ידי קבלן המועצה נעשה בימים ראשון ורביעי בשעות הבוקר המוקדמות

נקוה שנעבור את הקיץ בשלום

מה זה ה"פסגות" האלה שהיצו לתאי הדואר שלנו?

ובכן:

בסוף שנות ה-90 הקיבוץ פתח לחבריו היותר מבוגרים קופות גמל וקרנות השתלמות בבנק הפועלים. הקיבוץ אז היה אחר ומספיק היה לצרף רשימת שמות וסכום כסף על מנת לפתוח קופה אישית, בכל קופה הופקדו כ-100 ₪. מטרת המהלך הייתה להכין קופות זמינות שאפשר יהיה לפדות אותן בבוא הזמן וזאת לצורך תכנון ניהול פיננסי.

חלפו השנים אנחנו התבגרנו (וגם הקופות), עברנו תהליך שינוי, רפורמת בכר אילצה את הבנקים להעביר את הקופות לגופים אחרים, בנק הפועלים העביר את הקופות שלו לחברת "פריזמה" וזו בתורה לחברת "פסגות" שם נחות הקופות שלנו כרגע, בזמנו בנק הפועלים היה דואג להעביר לנו את דו"ח היתרות בקופות בצורה מרוכזת, העברת הקופות בין החברות גרמה גם לכך שחברת פסגות מודעת אך לא מתייחסת אלינו כאל גוף אחד אלא כאל אוסף של יחידים.

ומה הניירות שקיבלתם?

דו"ח יתרות מצב הקופות לסוף שנת 2009, ועוד חומר פרסומי וקצת טפיחה עצמית על הכתף (שלהם).

הקופות האלו מופיעות במאזנים של נגבה ולכן חשוב לנו לקבל את הדוחות להנהלת החשבונות, אני מבקש מכל החברים שקיבלו את הניירת להעביר אותה להנהלת החשבונות בהקדם.

*בברכת חג שמח וכשר (עד כמה שאפשר)

אהרלה קאופמן

*הועבר במהלך חג הפסח

*****

מרפאת קיבוץ נגבה-שעות פתיחה

קבלת רופא	קבלת אחות	יום בשבוע
07:30-09:00	10:00-12:00 13:00-14:00	יום ראשון
	11:00-13:00	יום שני
07:30-09:00	10:00-12:00 13:00-14:00	יום שלישי
	10:00-12:00 13:00-14:00	רביעי
18:30-20:00	10:00-12:00 19:00-20:00	חמישי
	סגור	יום ששי

בדיקות דם

ימים שלישי ומחישני בין השעות 07:00-08:00 בהתאם להזמנה האישית

פניות דחופות

בימים ראשון עד חמישי ניתן לפנות למרפאה בין השעות 07:15-14:00 מעבר לשעות העבודה במרפאה ובימי ששי ושיבת יש לפנות לשר"פ בחיג פנימי (להמתין בסבלנות כי החיג צריך לעבור דרך המרכזיה) למוקד שרות 8244 ולמקרי חירום 8233.

הרבה בריאות וזוהי המרפאה

100 שנים להיווסדות התנועה הקיבוצית

השבוע חגגה התנועה הקיבוצית בדגניה ברוב עם "100 שנים לתחילת ההתיישבות הקיבוצית בארץ ישראל". רבים וטובים מוקירים, מעריכים ולעיתים אף מתגעגעים לערכי התנועה, מפעלה החלוצי, והשפעתה על נושאים חשובים של המדינה, אך רבים מסייגים זאת בתאריך של סוף שנות הששים.

האם באמת ניתן להצביע על הישגים רק בששים השנים הראשונות ולהסתייג מארבעים השנים האחרונות?

אין ספק ששינויים רבים עברו על הקיבוצים בארץ ישראל כאשר נקודת השבר הערכית הייתה כנראה שנת 1967 אך השבר הכלכלי של אמצע שנות השמונים גרם לפיכחון רב יותר. לעומת זאת האם זה רק "אי כשלון למופת" כפי שאמר מרטין בובר או שיש רלוונטיות לקיבוץ גם בימינו אלה?

למרות העזרה הגדולה שהגיעה מהריבון- (קרי הממשלה שתמכה בעבר בתנועה הקיבוצית), הרי ניתן לומר בהכללה שמרבית הקיבוצים יצאו מהמשבר הכלכלי כאשר הם מחוזקים ועל רגלים יציבות יותר. (אנו רואים זאת באופן נקודתי אצלנו בנגבה). הפריפריה אשר שנים רבות הייתה מנותקת פיזית וכלכלית מהמרכז, הפכה בשנים האחרונות לנגישה יותר (לדוגמא כביש 6) ולאטרקטיבית מאוד (מחירי המגרשים בצפון ובנגב והביקוש להם-נמצאים בעליה). מרבית המפעלים הקיבוציים המוצלחים מבוססים על יצוא ונכנסו לנישות שיאפשרו להם בעתיד לשרוד זמן רב.

מצד אחד הקיבוצים עברו הסדרים כספיים מהותיים בעזרת המערכות המרכזיות אך במקביל ביצעו שינויים מהותיים בהתנהלות הפנימית שלהם, במבנה הארגוני, והתייעלו כלכלית. ניתן לומר ש-200 הקיבוצים המופרטים מבססים את הכנסתם על עבודה ישירה ולא על העברת רווחים והצריכה הפרטית מתחילה להיות מותאמת להכנסה הפנויה של החברים. גם המערכת האזורית (ארגוני הקניות) בדומה לתנועה הקיבוצית-שינתה את תפיסותיה, והפכה מארגון קניות לחברת אחזקות השולטת במערכות גדולות, שתפקידה לסייע לקיבוץ הבודד בצדדים הפיננסיים.

הטכנולוגיה הכלל עולמית אך במיוחד הישראלית מאפשרת לרבים לעבוד מביתם או קרוב לביתם ולהשפיע על מערכות חובקות עולם. האינטרנט, המערכות הסלולאריות והטרנספורטציה העולמית, הכניסו מימד אחר לגמרי למילה פריפריה. מכאן שמקומות מרוחקים יכולים להיות מרכזיים ביותר בעולם טכנולוגי זה. למרות הביקורת הרבה על תהליכי השינוי שעברו על התנועה הקיבוצית, עצם יכולת השינוי והתאמת חיי הקיבוץ למציאות המשתנה- עוררה השתאות במקומות רבים שלא הצליחו לבצע בהצלחה את ההתאמה הנדרשת למציאות.

מאז תחילתו של מפעל ההתיישבות בארץ היה ויכוח על "הקבוצה הגדולה" לעומת "הקבוצה הקטנה". הקיבוץ נכון לתחילת המאה ה-21, חייב להבין שישובים קטנים מידי לא ישרדו ולכן יש לשאוף שבכל נקודה יהיו לפחות 400 בתי אב. גם הקיבוץ הבין שעליו להוריד את המחיצות בינו לבין הסביבה הקרובה ולאפשר קליטת משפחות איכותיות על בסיס חברתי או מקצועי.

אם ותיקי הקיבוץ האמינו שילדיהם ילכו בדרכם האידיאולוגית, המקצועית והארגונית הרי באו שנות השמונים והתשעים והוכיחו לדוגמא שבנית רפת - לא הבטיחה את רצונם של הבנים לבוסס בבוא ולעבוד עם פרות. מכאן הצורך לשנות חשיבה ולהבין את מגבלות היכולות שלנו. התוצאה- התאמנו את עצמנו לשינויים לא רק לשם השינוי אלא כדי שיתאימו לדורות הבאים.

המבקרים את הקיבוץ באשר הוא מצפים ממנו להתמיד ולהישאר כפי שהיה בעבר, ואינם מוכנים לשינויים הנעשים בו. למרות זאת חשוב להדגיש שגם בקיבוץ המשתנה, לטעמי יש יותר צדק, יותר שוויון, פחות פערים מאשר בחברה הסובבת. התרפקות על עבר מפואר תמיד מעוררת ערגות וגעגועים אך לעיתים מתבססת על הרגש והנפש ולא על מסקנות לוגיות.

אני חושב שכולנו יכולים להיות גאים בעברנו אך לא פחות חשוב- להאמין שיש לנו כתנועה קיבוצית, כוח להשפיע ותרומה ייחודית גם בעתיד!

אנר כרליאי

בגן רימון, בחוץ, ניצב כבר כמה שנים אקווריום. בתוכו נאספו חלזונות החורף וגדלו צמחים שונים. בעיקר, מיקד תשומת לב הילדים לאירועים קטנים מעולם הטבע. אמנם התרחשויות זעירות, אך היה בכך מספיק כדי לסייע לילדים לחבור אל הווית הגן, אל מול אימת הפרידה מההורים. לצערנו, חמד מי? את האקווריום וזה פשוט איננו...אנו מבקשים מאוד להשיב את האבדה למקומה. צוות הגן

טוף מוצה - צעירים

תאריך: שבת : 24.04.2010 מדריך: דני מדור
המסלול:

תצפית על בריכות שלמה מ"גבעת הדגן", הליכה בנחל פירים לעין-אל-מע'רה, משם לעין ואדי-אל-ביר, כניסה לאמת מים תת-קרקעית (ברשות, הכניסה בתשלום-15 ש"ח), עליה אל "דרך אבות" ומשם לאלון הבודד שממערב לאלון שבות. אם יותר זמן אפשר להמשיך לעין סג'מה (משואות יצחק הישנה) ולחרבת ג'ומג'ום עד צומת נחל גבעות.

ציוד מיוחד: נעלי/סנדלי הליכה למים, באמת המים, ובגדים להחלפה.
חשוב! מבחינה ביטחונית, הטיול במקומות בטוחים. ובכל זאת, מי שברשותו אקדח או נשק ארוך-קנה, נא להביא ולדווח על כך - מראש-לדב'ה (050-5906681).
מפגש בצומת האלה

הרשמה עד יום רביעי (רצוי לפני) 21.04.2010
בטלפון 6721239 (חווה) ביום הטיול - טל' 050 5906681 (דב)

להתראות דבלה וחווה

מוזרים לשיר

ערב שירי לוחמים יתקיים ביום חמישי ה - 15.04.10

בשעה 21:00

ב"אסם" בקיבוץ שדה יואב

סיפורים אישיים מפי לוחמים ושירה בציבור

בהשתתפות חבורת הזמר "תו ביואב"

מחיר כניסה - 30 ש"ח

לפרטים והזמנות: מחלקת תרבות מתנ"ס יואב 08-8500724/5 tarbut@yoav.org.il

דיוק בפרטים

בעלון האחרון מה-26.3.10 צוטטה כתבה שפורסמה בעיתון מעריב ביום 23.3.10 בנוגע לחדר המיון בבית החולים באשקלון ע"ש השר ישראל ברזילי. הראיון הראשון נעשה ע"י יובל גורן, (בנם של אילן ושלומית גורן), המשמש החל מתחילת פברואר 2010 כתב לענייני רווחה, פנים ותעסוקה של העיתון מעריב. מאיה

מזכר ד-טבאזי (5) / שבות שופט

איזו אדמה טובה תצמח לנו עם כלים חד-פעמיים? * פטנט מדליק לזכור איפה המפתחות * טיפים לבישול בריא * איך נבחר דאודורנט טבעי ואטרקטיבי?

מתכונים חד-פעמיים

דור המוצרים הידידותיים לכל אספקט חי-צומח-ודומם ממשיך לצלוח את המשוכה של אחיו הפרועים, ומתהדר בצלחות חד-פעמיות קשיחות ומצוינות של חברת "הכלים האקולוגיים". בכלבו ניתן להשיג מארז 15 צלחות מתכלות (קטנות) בצבע קרם, מה שמוסיף להן נופך חגיגי ומיוחד.

בריאות לא חוסכים

השחקן אייל גפן, שהשיל ממשקלו 60 קילוגרמים, לעולם לא השיל מעצמו את האמרה: "אוכל זה בריאות, ובבריאות לא חוסכים". בימינו אנו כלי הבישול המודרניים כוללים ציפוי קראמי כמו-גם מוצרים כמו שמן לבישול שמגיע בצורת תרסיס. כיאה לדור מוצרי המטבח העכשוויים ניתן להתרשם בכלבו ממגוון המחבתות, סירי הבריאות ותבניות הסיליקון, שלמרות מחירם הגבוה יחסית עושים את עבודתם נאמנה. כמי שנהגה להספיג במגדלי נייר כל קציצה/לביבה סוררת משמן, החלטתה של אמי להתאבזר במחבת בריאותית בציפוי קראמי סיימה לי את הרומן עם המפיות. המחיר הלא זול (מחבת קטנה 149 שקלים) משתלם לטווח הארוך, וכמו שאמר השחקן מלמעלה: "בבריאות לא חוסכים". מוצרי הבישול והאפייה של הדור החדש מוזיל משמעותית את הנזק הבריאותי כמו גם הוצאת האנרגיה שמתלווה לניקוי הקולקציה מהדור הישן. (ניתן להתרשם מהמבחר בכלבו: תבניות – במדף כלי הבית; מחבתות וסירים – בסמוך למקרר מוצרי החלב).

הכני אלקפקי

דאודורנט טוב נמדד בריח שלו, ולא פחות חשוב בכישרון שלו להשאיר את חוש הריח בלי טראומות מיותרות. חברת "חאלבין" המתמחה בייצור דאודורנטים נטולי אלומיניום ואלכוהול, השיקה סדרה חדשה, שעונה על הקטגוריות הנ"ל. דיאודורנט רול-און Lavilin 72 hours (60 סמ"ק) כולל 2 ניחוחות, הניחוח שנוסה (צבע בקבוק אדום) מצטיינים בריח רענן, ועושה את עבודתו נאמנה. מארז הקרטון המהודר שמתלבש על כל יחידה מוסיף לרזומה. (עד שיגיע דאודורנט ציפורי לכלבו, זה דיאודורנט אלטרנטיבי מעולה). (להשיג ברשתות הפארם והשיווק; 39.90 ל-60 סמ"ק תכולה).

מחזיק מפתחות מנאס

סוגיית מחזיקי המפתחות מגוונת לפחות כמו אלף דרכים לאבד את הצרור הקטן, ולחפש אחריו שעות. רשת העיצוב SOHO מציגה במסגרת קולקציית האביב שלה אביזר חובה לכל "מפוזר מפתחות" – מגנט בצורת איש, עם יד אחת שמתמגנטת לכל משטח ממגנט, ויד שנייה שתופסת בגאון גם צרור מפתחות אימתני. המציאה לא זולה (49.90 שקלים) אבל עושה סדר בראש לכל מי שמבזבז זמן יקר בחיפוש צרור המפתחות האבוד. (סניף SOHO – תל-אביב, דיזינגוף סנטר; קומה 2)

בנין המספרה הישנה -נהרס ובמקומו יוקם בית חדש. צילומים בארי גונן

השבוע נהרס מבנה ישן של בתים שסמוכים לבית משפחת בן ישראל (הגרים במה שידוע כבית הרופא) האזור מתוחם . במקום ההריסות צפוי להבנות ביתם החדש של עופר ונטע על מנת להקל על מעבר כלים לאזור הבניה, אנחנו מבקשים מהחברים לא להחנות רכבים לצידי הכביש המוביל לאתר הבניה. אנחנו מביעים את התנצלותנו ועושים את מירב המאמצים להקטין על אי הנוחות שתגרם לשכנים (רעש והאבק). כל תהליכי הבניה נעשים באישור וליווי של ג'וני בנין ורמי תכנון .

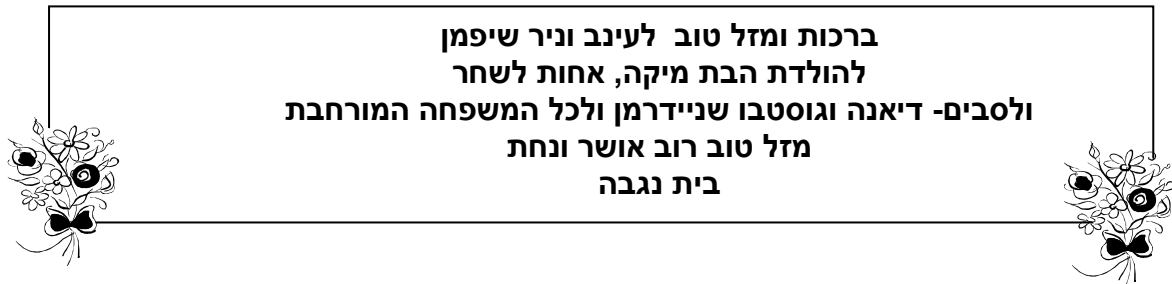
עופר ונטע בן ישראל.

**תערוכת נעלים של מעלי הקיבוצים תתקיים
ביום רביעי 21.4.10 מרכז התרבות.בין השעות 16:00-19:00
תשלום: מזומן, אשראי, צ'קים.
חיותה**

מהפעוטון לטכניון

רוב ההורים מלווים את ילדיהם לפעוטון, לגן, לביה"ס ואפילו לתיכון. הם מכירים את הגנת, המטפלת, מנהל ביה"ס, המורים ואפילו את השרתים. אבל, כמה מהם זוכים להכיר פנים אל פנים את מנהל הפקולטה, את החברים ללימודים, את חדרי הלימוד והמעבדות כשבנם/בתם כבר לומדים באוניברסיטאות? השבוע התקיים בטכניון, בחיפה טקס חלוקת תעודות הצטיינות לתלמידים בולטים. גם לנגבה הייתה שם נציגות. בפעם השנייה הפקולטה להנדסה ביוכימית מצאה לנכון להעניק למור מינדל את התואר "מצטיינת דיקן". דיקן הפקולטה פרופ' יכין כהן ברך את המצטיינים ואת בני משפחותיהם הנרגשים. בהמשך המפגש הכרנו גם את המדען פרופ' אפרים קהת, שהיה התלמיד הראשון בפקולטה (ולימים היה למורה הראשון בפקולטה ולפרופסור הראשון). הוא לקח את האורחים למסע מצולם וחוויתי תוך כדי סיפור הקמתו של הטכניון (1912) וסיפור הקמתה של הפקולטה להנדסה כימית. היה מרגש. 19.000 איש פוקדים מדי יום את הטכניון, והמקום הוא פשוט מעצמה אסתטית, מטופחת ומיוחדת. שווה טיול. **למור- ברכות על ההישגים והצלחות.**
כל שבט המינדלים בנגבה, בארץ ובתפוצות.

למור-ברכות והצלחה בהמשך מכל בית נגבה

אירועי יום העצמאות 2010 בנגבה

18.4.10 יום א', **ערב יום הזיכרון- בשעה 19:50** יערך טקס לזכר הנופלים. הטקס יתקיים בדשא מול חדר האוכל. במועדון תוצג תערוכה של תמונות הנופלים. (נא לדייק ולדאוג שהכלבים יהיו קשורים)

19.4.10 יום ב', **יום הזיכרון- בשעה 11:00** יערך טקס ממלכתי בבית הקברות הצבאי.

19.4.10 יום ב', **ערב יום העצמאות- בשעה 20:00** יערך טקס יום העצמאות. הטקס יתקיים כמדי שנה ליד מגדל המים. לאחר מכן- קפה, עוגה ועוד... ברחבת המועדון.

20.4.10 יום ג', **יום העצמאות- משעה 11:00** שרים ומנגנים שירי ארץ ישראל בגבעת תום ותומר.

24.4.10 יום שבת, **משעה 9:00-13:00** הפנינג עצמאות באזור מצודת יואב רכיבת אופניים, טיול רגלי, ביקור במוזיאון גבעתי, פיקניק בחורשה.

המעוניינים להשתתף בטקס יום העצמאות צרו קשר עם בר שניידר, איה כהן-רפאל, סיון רוט-מוסן או לילך מרגלית.
 *****

השבת, 10.4 נצא לטיול משפחות והפעם- לשמורת פארק עדולם (נחושה).

המסלול: נתחיל במגרש החנייה שלרגלי חרבת בורגין, נעלה לחרבת פטום לתצפית, ומשם נלך במסלול מעגלי קצר (1.5 ק"מ), במהלכו נבקר בכמה מערות: מערת העמודים, מערת "בית המספד" (מערת קבורה), מערת פעמון, מערת מסתור (זחילה קלה) ותצפית מראש חרבת בורגין. נחזור למגרש החנייה לפיקניק המסורתי. **ציוד:** נעלי הליכה, בגדים מתאימים לזחילה, **פנסים!**

◆ נקווה לראות את פריחת סוף מרץ.

◆ מי שקיבל דגל, בבקשה להביאו לטיול. כולם מוזמנים!!!
 דבהלה ולילך.

את הפוע ופוע טוב

הפקה ועריכה של העלון: מאיה פסלסקי, טלפון: 4880, נייד: 0508698193 לתגובות והערות: pasalski@negba.org.il